

[Thestrup.]

er der kun et enkelt punkt, på hvilket det ikke har været muligt at opnå enighed i udvalget, nemlig den foreslåede ændring af straffelovens § 225. Ændringen består jo i en tilføjelse af et nyt stykke i paragraffen, et stk. 4, der skal lyde således:

„Den, der ved betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en person af samme køn under 21 år, straffes med hæfte eller med fængsel indtil 1 år eller under formildende omstændigheder med bøde.“

I forvejen er der jo, som man ved, foreskrevet straf i § 225, stk. 2, for kønslig usædelighed med personer af samme køn under 18 år. Ved lovforslaget sker der en udvidelse af det strafbare område, idet også kønsligt forhold med personer af samme køn fra 18 år til 21 år gøres strafbart, dog kun hvor den pågældende skaffer sig forholdet ved betaling eller løfte herom. Jeg vil gerne ligesom det ærede medlem hr. Vagn Bro betone, at det er netop det, at der tages initiativ til, at man skaffer sig forholdet, der ved lovforslaget gøres strafbart.

Jeg vil erkende, at det er ikke uden betænkelighed, at jeg går ind for den af den højtærede justitsminister foreslåede ændring. Den højtærede justitsminister har over for udvalget givet oplysninger om en undersøgelse, der er foretaget i 1960 af det københavnske politi, navnlig politinspektør Jersild, en undersøgelse over 300 unge mænd, der havde indladt sig i homoseksuelle forhold for betaling. Denne undersøgelse viste, at det at indlade sig på homoseksuelle forhold for betaling har en stærk virkning i retning af at befordre anden kriminalitet. Alt, hvad vi fra anden side har fået oplyst, stemmer hermed, og det synes, at det at indlade sig på homoseksuelle forhold for betaling netop er noget, der i høj grad fremmer kriminaliteten. Det er jo også det, der er begrundelsen for flertallet i prostitutionskommissionen for den stilling, det tager. Også fra dette flertals side foreslår man netop på grund af den kriminalitetsfremmende virkning af homoseksuel prostitution en forhøjelse af aldersgrænsen. Jeg synes i og for sig, at det, der er fremført i flertalsudtalelsen i den betænkning, som prostitutionskommissionen har afgivet, tydeligt og klart gør opmærksom på de for-

hold, det her egentlig drejer sig om, og jeg beder om tilladelse til at citere et stykke deraf. Flertallet udtaler:

„Efter statistikken i bilag VIII kulminerer tilgangen af homoseksuelle prostituerede i alderen 19-20 år, men den holder sig nær deropad i alderen 20-22 år for derefter at falde brat og meget langt ned. Efter de faktiske forhold burde beskyttelsen altså udstrækkes til aldersgrænsen 22 år. Der kan ikke i hensynet til de unge findes noget argument herimod, og det ses ikke, at man ved en sådan aldersgrænse går hensynet til kundernes berettigede krav på livsførelse efter egen trang for nær. Samfundet må af hensyn til andres vel på så mange områder begrænse den seksuelle livsudfoldelse og lægge bånd på den enkeltes trang til seksuelle tilfredsstillelsesformer, som krænker eller skader andre, og på det her omhandlede område kan den af kunderne tilstræbte tilfredsstillelse være overordentlig skadelig for den person, der gøres til genstand for en seksuel omgængelse, der som regel er unaturlig for ham. Hensynet til de ældres frihed til livsførelse efter egen trang kan ikke berettiggende den skade, deres adfærd mod de unge gør.“

Det faktiske forhold anviser som nævnt som aldersgrænse for denne beskyttelse 22 år. Nogen rationel begrundelse for at sætte den lavere ses ikke at foreligge, men ud fra traditionelle betragtninger vil 21 år måske blive foretrukket.

At lovændringen vil være egnet til at hæmme efterstræbelsen, kan der næppe være tvivl om. Den vender sig mod personer, hvis alder og modenhed må forventes at give dem forudsætninger for at reagere som tilsigtet på straffetruslen, og uden den vil myndighedernes bestræbelser for effektiv bekæmpelse af den homoseksuelle prostitution savne fornødent grundlag.

Den svækkelse af straffebestemmelsens effektivitet på grund af bevisnød med hensyn til en sigtet persons kendskab til den unge partners alder, som nu gør sig så stærkt gældende, vil få mindre betydning for beskyttelsen af de yngre aldersklasser, når grænsen sættes til 21 år.“

Med den begrundelse, som vi mener at finde i de oplysninger, ministeren har givet